

Het was een vreemd uitziende wingerd. Donkere bonte bladeren hurkten tegen een stengel aan die zich in een wurggreep rond de gladde stam van een balsemden wond. Sap lekte langs de gewonde schors, en droge takken hingen neer waardoor de boom eruitzag alsof hij kreunde in de koele, vochtige ochtendlucht. Over de hele lengte van de wingerd staken hier en daar doppen uit, net alsof hij behoedzaam rondkeek en zich bespied voelde.

Het was de geur die het eerst zijn aandacht had getrokken, een geur als de ontbinding van iets dat ook toen het nog leefde erg vies was geweest. Richard haalde zijn vingers door zijn dikke haar toen zijn geest zich uit de mist van wanhoop verhef en duidelijk in beeld kwam toen hij de wingerd zag. Hij keek of er nog meer stonden, maar zag er geen. Alle andere zagen er normaal uit. De platanen van het hoge Venwoud waren al met scharlaken getint en pinkten trots met hun nieuwe mantel in de lichte bries. Nu de nachten kouder werden, zou het niet lang meer duren voor hun verwanten in de Hartlandbossen met hen mee zouden doen. De eiken, die de laatste waren die zich aan het jaargetij overgaven, droegen nog stoïcijns hun donkergroene jassen.

Omdat hij het grootste deel van zijn leven in de bossen had doorgebracht, kende Richard alle planten – zo niet bij naam dan toch van uiterlijk. Van jongs af aan had zijn vriend Zedd hem meegenomen, op zoek naar speciale kruiden. Hij had Richard laten zien naar welke hij moest uitkijken, waar ze groeiden en waarom, en ze hadden namen gegeven aan alles wat zij zagen. Vaak praatten zij alleen maar, waarbij de oude man hem altijd als een gelijke behandelde en evenveel vragen stelde als hij antwoorden gaf. Zedd had Richards honger naar kennis aangewakkerd.

Maar deze wingerd had hij slechts één keer eerder gezien, en dat was niet in de bossen. Hij had een takje in het huis van zijn vader gevonden, in de blauwe aardewerken pot die Richard had gemaakt toen hij jong was. Zijn vader was handelaar geweest en had vaak gereisd, op zoek naar het toevallige exotische of zeldzame voorwerp. Rijke mensen waren vaak bij hem langsgegaan, geïnteresseerd in wat hij wellicht had gevonden. Blijkbaar had hij het prettiger gevonden om te zoeken dan te vinden, want hij had altijd graag afstand gedaan van zijn jongste ontdekking zodat hij naar de volgende op zoek kon gaan.

Van jongs af aan had Richard het prettig gevonden om zijn tijd met Zedd door te brengen als zijn vader weg was. Richards broer Michael was enkele jaren ouder, en omdat hij geen belangstelling voor de bossen of Zedds lessen op dwaaltochten had, gaf hij er de voorkeur aan zijn tijd met welgestelde mensen door te brengen. Ongeveer vijf jaar geleden was Richard weggegaan om op zichzelf te wonen, maar hij ging vaak bij het huis van zijn vader langs, in tegenstelling tot Michael die het altijd druk had en zelden tijd had voor een bezoek. Als zijn vader weg was, liet Richard meestal een boodschap achter in de blauwe pot om hem zijn laatste nieuws, wat roddelpraat, of iets dat hij had gezien te vertellen.

Op die dag drie weken geleden, toen Michael hem was komen vertellen dat hun vader was vermoord, was Richard naar het huis van zijn vader gereisd, ondanks de herhaalde verzekering van zijn broer dat er geen reden was om te gaan omdat hij toch niets kon doen. Omdat ze hem wilden sparen, lieten de mensen hem het lijk niet zien. Maar toch, hij zag de grote, misselijk makende vlekken en plasjes bloed, bruin en droog op de houten vloer. Toen Richard dichtbij kwam verstomden de stemmen, behalve om deelneming te betuigen, wat de snijdende pijn alleen maar erger maakte. Toch had hij hen op gedempte toon over de verhalen en wilde geruchten uit het grensgebied horen spreken.

Over toverkunst.

Richard was geschokt door de manier waarop het kleine huis van zijn vader overhoop was gehaald, alsof er binnen een storm had gewoed. Slechts enkele dingen waren onaangeraakt gebleven. De blauwe pot stond nog op de plank, en daarin vond hij het takje van de wingerd. Hij had het nu nog in zijn zak. Hij had er geen flauw idee van wat zijn vader hem ermee had willen zeggen.

Verdriet en neerslachtigheid overweldigden hem, en ook al had hij zijn broer nog, hij voelde zich in de steek gelaten. Dat hij volwassen was geworden, bood hem geen toevlucht voor het verloren gevoel

dat hij verweesd en alleen op de wereld was, een gevoel dat hij als kleine jongen had gekend toen zijn moeder was gestorven. Ook al was zijn vader vaak weg geweest, soms wekenlang, Richard had altijd geweten dat hij ergens was, en zou terugkomen. Nu zou hij nooit meer terugkomen.

Michael wilde niet dat hij zich zou bemoeien met het onderzoek naar de moordenaar. Hij zei dat hij de beste speurders in het leger had om te zoeken, en hij wilde dat Richard erbuiten bleef, voor zijn eigen bestwil. Dus liet Richard het takje eenvoudig niet aan Michael zien, en ging er iedere dag alleen op uit om naar de wingerd te zoeken. Drie weken lang liep hij langs de paden van de Hartlandbossen, langs ieder pad, zelfs de paden die bijna niemand kende, maar hij vond hem niet. Tenslotte, tegen beter weten in, gaf hij toe aan de influisteringen in zijn hoofd en ging hij naar het hoger gelegen Venwoud, vlak bij de grens. De fluisteringen plaagden hem met het gevoel dat hij op de een of andere manier iets wist van de reden waarom zijn vader was vermoord. Ze plaagden hem, kwelden hem met gedachten die net buiten zijn bereik waren, en lachten hem uit omdat hij het niet zag. Richard deed alsof het zijn verdriet was dat hem parten speelde, niet iets echts. Hij vermoedde dat wanneer hij de wingerd vond, die hem een soort antwoord zou geven. Nu hij hem gevonden had, wist hij niet wat hij moest denken. De fluisteringen plaagden hem niet langer, maar nu begon hij te piekeren. Hij wist dat het alleen maar de gedachten van zijn eigen geest waren, en hij zei bij zichzelf dat hij die influisteringen niet zo serieus moest nemen. Zedd had hem iets beters dan dat geleerd.

Richard keek omhoog naar de grote denneboom in doodsnood. Hij dacht weer aan zijn vaders dood. De wingerd was daar geweest. Nu doodde de wingerd die boom; het kon niets goeds zijn. Hoewel hij niets voor zijn vader kon doen, hoefde hij de wingerd niet nog een moord te laten begaan. Hij pakte hem stevig beet en met volle kracht scheurde hij de pezige ranken los van de boom.

Op dat ogenblik prikte de wingerd hem.

Een van de zaaddozen sloeg toe en raakte de rug van zijn linkerhand waardoor hij van pijn en verbazing achteruitsprong. Toen hij het wondje bekeek, zag hij dat er een soort doorn in stak. De zaak was beslist. De wingerd betekende narigheid. Hij wilde zijn mes grijpen om de doorn eruit te wippen, maar het mes was weg. Eerst was hij verbaasd, maar toen realiseerde hij zich waarom hij misgreep en vervloekte hij zichzelf dat hij door zijn somberheid was vergeten om zoiets belangrijks als zijn mes mee naar het bos te nemen. Hij probeerde de doorn er met zijn nagels uit te trekken. Tot zijn groeiende

ongerustheid wurmde de doorn, die wel leek te leven, zich er dieper in. Hij ging met de nagel van zijn duim over de wond, in een poging de doorn eruit te wippen. Hoe meer hij peuterde, hoe dieper de doorn ging. Hij probeerde de wond open te trekken, maar misselijkheid golfde door hem heen, dus hield hij op. De doorn was in het druppelende bloed verdwenen.

Toen hij om zich heen keek, zag Richard de paarsrode herfstbladeren van een kleine geitebesboom, beladen met zijn oogst van donkerblauwe bessen. Onder de boom, in de holte van een wortel genesteld, vond hij wat hij zocht: een aumplant. Opgelucht brak hij de broze stengel voorzichtig onderaan af en drukte de kleverige, heldere vloeistof voorzichtig op de wond. Hij glimlachte bij de gedachte dat de oude Zedd hem had geleerd dat de aumplant wonden sneller doet genezen. Het sap van de aum verzachtte de stekende pijn, maar niet zijn bezorgdheid over de doorn die hij er niet uit kon halen. Hij kon voelen dat hij nog dieper in zijn vlees doordrong.

Richard hurkte neer en prikte met zijn vinger een gat in de grond, zette de aum erin en legde mos rond de stengel zodat hij weer verder kon groeien.

De geluiden van het woud verstomden. Richard keek op, en deinsde terug toen hij een donkere schaduw over de grond zag schieten, als een schicht over takken en bladeren. Er klonk een zovend, fluitend geluid boven hem in de lucht. De schaduw was angstaanjagend groot. Vogels schoten uit hun schuilplaatsen in de bomen, stootten waarschuwingsskreten uit en verspreidden zich naar alle kanten. Richard tuurde omhoog door de openingen in het baldakijn van groen en goud om te ontdekken waar die schaduw vandaan kwam. Plotse-ling zag hij iets groots. Groot en rood. Hij kon zich niet voorstellen wat het kon zijn, maar hij herinnerde zich de geruchten en verhalen uit het grensgebied en dat maakte dat hij tot op het bot verkilde.

De wingerd voorspelde moeilijkheden, dacht hij opnieuw bij zichzelf; dat ding daar in de lucht was net zo griezelig. Hij herinnerde zich wat men altijd zei: 'Een ongeluk komt nooit alleen,' en hij wist meteen dat hij dat tweede ongeluk liever niet wilde tegenkomen.

Hij schudde zijn angst van zich af en begon te rennen. Alleen maar loos gepraat van bijgelovige mensen, hield hij zich voor. Hij probeerde te bedenken wat zo groot kon zijn, zo groot en rood. Het was onmogelijk; er was niets dat vloog dat zo groot was. Misschien was het een wolk of een speling van het licht. Maar hij moest zichzelf niet voor de gek houden: het was geen wolk.

Terwijl hij rende, keek hij nog een keer omhoog om nog een glimp op te vangen van het ding. Hij rende verder naar het pad dat onder

aan de heuvel liep. Richard wist dat het terrein aan de andere kant van het pad steil omlaagliep, en dat hij daar de hemel goed zou kunnen bekijken. Boomtakken, nat van de regen van de vorige nacht, sloegen hem in het gezicht toen hij door het woud rende en hij moest over gevallen bomen en kleine rotsige stroompjes springen. Hij bleef met zijn broekspijpen in het struikgewas haken. Gespikkelde banen van zonlicht verleidden hem om omhoog te kijken, maar gaven hem toch niet het uitzicht dat hij nodig had. Zijn adem ging snel, hortend, koud zweet liep over zijn gezicht en hij kon voelen hoe het bloed in zijn nek bonsde toen hij onvoorzichtig de helling afrende. Tenslotte bereikte hij struikelend en bijna vallend het pad.

Toen hij de hemel afzocht, zag hij het ding, ver weg en te klein om te kunnen zeggen wat het was, maar hij dacht dat het vleugels had. Hij kneep zijn ogen dicht tegen de blauwe helderheid van de hemel, hield zijn hand boven zijn ogen, proberend met zekerheid vast te stellen of er vleugels bewogen. Het glipte achter een heuvel en was verdwenen. Hij had niet eens kunnen zien of het wel echt rood was.

Richard zakte neer op een granieten kei naast het pad en kwam wat op adem, afwezig brak hij dode twijgjes van een jong boompje naast hem af en staaarde hij omlaag naar het Truntmeer dat diep in het dal lag. Misschien moest hij Michael gaan vertellen wat er gebeurd was, hem vertellen over de wingerd en het rode ding in de lucht. Hij wist dat Michael om dat laatste zou lachen. Hij had zelf immers ook om die verhalen gelachen.

Nee, Michael zou alleen maar boos op hem zijn dat hij bij de grens was geweest en zijn bevelen om zich niet met het zoeken naar de moordenaar te bemoeien niet had opgevolgd. Hij wist dat zijn broer om hem gaf, anders zou hij niet altijd tegen hem zeuren. Nu hij volwassen was, kon hij de voortdurende aanwijzingen van zijn broer lachend naast zich neerleggen, hoewel hij de blikken van ongenoe-gen toch moest verduren.

Richard brak nog een twijgje af en gooide het teleurgesteld naar een platte steen. Hij besloot dat hij niet het gevoel moest hebben dat hij anders behandeld werd. Per slot van rekening vertelde Michael iedereen altijd wat ze moesten doen, zelfs zijn vader.

Hij zette zijn harde oordeel over zijn broer opzij; vandaag was een grote dag voor Michael. Vandaag aanvaardde hij de positie van Eerste Raadsman. Hij zou nu aan het hoofd van alles staan, niet langer alleen maar de stad Hartland, maar alle steden en dorpen van Westland, zelfs de mensen op het platteland. Verantwoordelijk voor alles en iedereen. Michael verdiende Richards steun; hij had die nodig; Michael had immers ook zijn vader verloren.

Die middag zou er een plechtigheid en een groot feest zijn bij Michael thuis. Er zouden belangrijke mensen komen uit de verste uithoeken van Westland. Richard werd verondersteld er ook te zijn. In elk geval zou er volop lekker eten zijn. Hij besepte dat hij uitgehongerd was.

Terwijl hij zat na te denken, zocht hij de overkant van het Truntmeer af, ver beneden hem. Van deze hoogte kon hij door het heldere water beurtelings stukken van de rotsbodem en van groen wier in de diepe inhammen zien. Aan de rand van het water slingerde het Valkenierspad zich tussen de bomen door, op sommige plaatsen duidelijk te zien, op andere plaatsen verscholen. In het voorjaar was het nat en zompig bij het meer, maar zo laat in het jaar als nu zou het wel droog zijn. Meer naar het noorden en zuiden, waar het pad zich door de Hoge Venwouden slingerde, kwam het onbehaaglijk dicht bij de grens. Daarom vermeden de meeste reizigers het, en kozen in plaats daarvan de paden van de Hartlandbossen. Richard werkte vaak als gids en leidde reizigers veilig door de wouden van het Hartland. De meeste waren rondreizende hoogwaardigheidsbekleders die meer gaven om het prestige van een plaatselijke gids dan om de juiste richting.

Zijn ogen volgden iets. Er was beweging. Hij keek gespannen naar de plaats aan de andere kant van het meer, het was zo vaag geweest. Toen hij het weer zag, op het pad, waar dat achter een sluier van bomen liep, was er geen twijfel: het was een mens. Misschien was het zijn vriend, Chase. Wie anders dan een grenswachter zou hier rondlopen?

Hij sprong van de rots af, gooide de twijgjes weg en deed enkele stappen naar voren. Het was Chase niet; het was een vrouw. Een vrouw in een jurk. Welke vrouw zou zo diep in het Venwoud in een jurk rondlopen? Richard sloeg haar gade terwijl ze langs de oever van het meer liep, op het pad verdwijnend en weer verschijnend. Zij scheen geen haast te hebben, maar ze liep ook niet langzaam. Zij bewoog zich veeleer in het afgemeten tempo van een ervaren reiziger. Dat was logisch; er woonde niemand ergens bij het Truntmeer.

Een andere beweging trok zijn aandacht. Richards ogen zochten de schaduw en schaduwen af. Achter haar waren anderen. Drie, nee, vier mannen in woudmantels met kappen volgden haar, maar bewaarden enige afstand. Ze bewogen zich behoedzaam, van boom naar rots naar boom. Kijkend. Wachtend. Lopend. Richard ging rechtop staan, zijn ogen opengesperd, zijn aandacht geboeid.

Ze beslopen haar.

Hij wist het meteen: dit was het derde ongeluk.

Anvankelijk stond Richard stokstijf, zonder te weten wat hij moest doen. Hij kon er niet zeker van zijn dat de vier mannen de vrouw werkelijk volgden, in elk geval niet voor het te laat was. Wat ging het hem eigenlijk aan? En bovendien had hij zijn mes niet eens bij zich. Wat voor kans had één ongewapende man tegen vier? Hij keek naar de vrouw die over het pad liep. Hij sloeg de mannen die haar volgden gade.

Wat voor kans had de vrouw?

Hij hurkte, zijn spieren gespannen en hard. Zijn hart ging tekeer toen hij probeerde te bedenken wat hij kon doen. De ochtendzon scheen heet op zijn gezicht, zijn ademhaling was snel van angst. Richard wist dat er ergens vóór de vrouw uit een kleine zijsprong van het Valkenierspad was. Haastig probeerde hij zich te herinneren waar dat precies was. Het grote pad links van haar liep verder rond het meer en omhoog langs de heuvel links van hem, waar hij naar stond te kijken. Als ze op het grote pad bleef, kon hij op haar wachten en haar voor de mannen waarschuwen. Maar wat dan? Bovendien duurde dat te lang, vóór die tijd zouden de mannen haar al hebben overvallen. Hij kreeg een idee. Hij sprong op en rende het pad af.

Als hij haar kon bereiken vóór de mannen haar te pakken kregen, en vóór de zijsprong, kon hij haar mee het rechter zijpad op nemen. Dat pad liep uit het bos naar de open rand, weg van de grens en naar de stad Hartland, naar hulp. Als ze vlug waren, kon hij hun sporen uitwissen. De mannen zouden niet weten dat zij beiden het zijpad hadden genomen. Ze zouden denken dat ze nog steeds op het grote pad was, tenminste een tijdje, lang genoeg om hen voor de gek te houden en haar in veiligheid te brengen.

Richard was nog buiten adem van zijn vorige sprint en hij ademde moeizaam. Zo snel hij kon rende hij over het pad. Het pad kwam al snel weer tussen de bomen uit, dus hij hoefde zich in elk geval geen zorgen te maken dat de mannen hem zouden kunnen zien. Bundels zonlicht flitsten voorbij toen hij voortrende. Oude dennebomen omzoomden het pad, een zachte mat van naalden dempte zijn voetstappen. Maar hij kon het bloed in zijn oren horen bonzen.

Toen hij een tijdje over het pad had gerend, begon hij naar het zijpad uit te kijken. Hij kon niet met zekerheid zeggen hoe ver hij al was; door het bos kon hij niet zien waar hij precies was en hij herinnerde zich niet goed waar de zijsprong was. Die was klein en kon je gemakkelijk missen. Bij iedere bocht hoopte hij dat dit de plaats van de afslag zou zijn en moest hij zichzelf dwingen verder te gaan. Hij probeerde te bedenken wat hij tegen de vrouw zou zeggen wanneer hij haar tenslotte had bereikt. Zijn gedachten holden even vlug als zijn benen. Ze zou kunnen denken dat hij bij haar achtervolgers hoorde, of ze zou bang van hem kunnen zijn, of hem niet geloven. Hij zou niet veel tijd hebben om haar te overtuigen dat ze met hem mee moest gaan en dat hij haar wilde helpen.

Toen hij over de top van een kleine helling kwam, zocht hij opnieuw naar de zijsprong, maar zag die niet en bleef rennen. Zijn adem hortte en stootte. Hij wist dat ze, als hij de zijsprong niet voor haar bereikte, in de val zouden zitten, en ze dan alleen nog de keus hadden tussen harder lopen dan de mannen of vechten. Voor beide mogelijkheden kwam hij adem te kort. Die gedachte spoorde hem nog harder aan. Zweet gutste langs zijn rug en deed zijn hemd aan zijn huid kleven. De koelte van de ochtend was in verstikkende hitte omgeslagen, hoewel hij wist dat dat door zijn uitputting kwam. Het woud ging als een wazige vlek aan beide kanten aan hem voorbij terwijl hij bleef rennen.

Vlak voor een scherpe bocht naar rechts, kwam hij eindelijk bij de zijsprong, die hij bijna miste. Hij zocht snel naar sporen om te zien of zij daar geweest was en het kleine pad had genomen. Er waren er geen. Opluchting spoelde over hem heen. Hij liet zich op zijn knieën vallen en ging uitgeput op zijn hurken zitten om op adem te komen. Het eerste deel was gelukt. Hij had haar hier ingehaald. Nu moest hij ervoor zorgen dat ze hem geloofde, en wel voor het te laat was.

Hij hield zijn rechterhand tegen een pijnlijke steek in zijn zij en probeerde nog steeds rustig te ademen. Hij zou hier toch niet voor gek staan? Wat als het alleen maar een meisje met haar broers was die een spelletje speelden? Hij zou voor joker staan. Iedereen, behalve hijzelf, zou er hartelijk om moeten lachen.

Hij keek naar het wondje op de rug van zijn hand. Dat was rood en klopte pijnlijk. Hij herinnerde zich het ding in de lucht. Hij dacht aan de manier waarop ze had gelopen, op een doelbewuste manier, niet als een kind dat een spelletje aan het doen was. Het was een vrouw, geen meisje. Hij herinnerde zich de kille angst die hij had gevoeld toen hij de vier mannen zag. Vier mannen die behoedzaam een vrouw schaduwden; het derde vreemde voorval van deze morgen. Nee – hij schudde zijn hoofd – dit was geen spelletje, hij wist wat hij had gezien. Het was geen spelletje. Ze achtervolgden haar.

Richard probeerde op te staan. De hitte golfde van zijn lichaam af. Hij stond voorovergebogen met zijn handen schrap op zijn knieën, haalde een paar keer diep adem en strekte zich toen in zijn volle lengte uit.

Hij zag de jonge vrouw toen ze vóór hem de bocht om kwam. Zijn adem stakte een ogenblik. Haar bruine haar was vol, weelderig en lang en hing om de contouren van haar lichaam. Ze was lang, bijna net zo lang als hij, en ongeveer even oud. De jurk die zij droeg was volkomen anders dan hij ooit had gezien; bijna wit, met een vierkante hals, met alleen een kleine bruine gordeltas eromheen. De stof was fijn en glad, bijna glinsterend, zonder de gebruikelijke kant of franje, zonder patronen of kleuren die de aandacht zouden afleiden van de manier waarop de stof haar lichaam streefde. De jurk was elegant in zijn eenvoud. Ze bleef stilstaan, en lange sierlijke plooiën die statig achter haar aan sleepten, bleven nu rond haar benen hangen.

Richard kwam dichterbij en bleef drie passen van haar af staan, om geen bedreiging te lijken. Zij stond recht en stil, haar armen langs haar lichaam. De fraaie boog van haar wenkbrauwen deed denken aan de vleugels van een roofvogel in vlucht. Haar groene ogen keken de zijne onbevreesd aan. Ze keken elkaar zo intens aan dat het leek of hij van zichzelf werd weggezogen. Hij had het gevoel dat hij haar altijd had gekend, dat zij altijd deel van hem had uitgemaakt, dat haar verlangens de zijne waren. Ze hield hem met haar blik in een ijzeren greep, boorde haar ogen in de zijne alsof ze in zijn ziel keek en een antwoord op iets zocht. Ik ben hier om je te helpen, zei hij in gedachten. Hij meende het, oprechter dan ooit.

De intensiteit van haar blik ontspande, zijn greep op hem verslaptte. In haar ogen zag hij iets dat hem meer aantrok dan wat ook. Intelligentie. Hij zag die daar vlammen, in haar branden, en door dit alles heen voelde hij hoe overweldigend integer zij was. Richard voelde zich veilig.

Een waarschuwing schoot door zijn hoofd en herinnerde hem eraan waarom hij daar was en dat zijn tijd kostbaar was.

‘Ik was daarboven’ – hij wees naar de heuvel waar hij vandaan kwam – ‘en ik zag je.’ Ze keek in de richting waarin hij wees. Hij keek ook en beseftte dat hij naar een wirwar van boomstammen wees. Door de bomen konden ze de heuvel niet zien. Hij liet zijn arm maar vallen en wilde dat hij niet zo nutteloos had staan wijzen. Haar ogen richtten zich weer op hem, met afwachtende blik.

Richard ging naar haar toe en sprak met zachte stem. ‘Ik was daarboven op een heuvel, boven het meer. Ik zag je op het pad langs de oever lopen. Er zijn een paar mannen die je volgen.’

Ze verried geen emotie, maar bleef hem aankijken. ‘Hoeveel?’

Hij vond haar vraag vreemd, maar gaf antwoord. ‘Vier.’

De kleur trok uit haar gezicht weg.

Ze draaide haar hoofd om, keek naar de bossen achter zich, zocht even de schaduwen af en keek toen weer naar hem, met haar groene, vragende blik.

‘Wil je mij helpen?’ Behalve haar kleur, verrieden haar prachtige geelaatstrekken niets van haar gevoelens.

Voor zijn geest een gedachte kon formuleren, hoorde hij zichzelf zeggen: ‘Ja.’

Haar gezichtsuitdrukking werd zachter. ‘Wat denk je dat we moeten doen?’

‘Er is een klein pad dat hier afslaat. Als wij dat nemen en blijven volgen, kunnen we ontkomen.’

‘En als zij dat niet doen? Als zij ons spoor volgen?’

‘Ik zal onze sporen uitwissen.’ Hij schudde zijn hoofd, probeerde haar gerust te stellen. ‘Ze zullen ons niet volgen. Hoor eens, we hebben geen tijd...’

‘Als ze het wèl doen?’ viel zij hem in de rede. ‘Wat doen we dan?’

Hij bekeek haar gezicht een ogenblik. ‘Zijn ze erg gevaarlijk?’

Ze verstijfde. ‘Heel erg.’

De manier waarop ze dat zei, deed zijn adem stokken. Een ogenblik zag hij een waas van blinde angst over haar ogen trekken.

Richard haalde zijn vingers door zijn haar. ‘Kom, het kleine pad is smal en steil. Ze kunnen ons daar niet omsingelen.’

‘Heb je een wapen?’

Hij gaf antwoord door met zijn hoofd nee te schudden; hij was te boos op zichzelf dat hij zijn mes was vergeten om dat hardop te kunnen zeggen.

Ze knikte. ‘Laten we snel gaan.’

Toen de beslissing eenmaal was genomen, spraken ze niet meer met elkaar, want ze wilden hun achtervolgers niet laten weten waar ze

waren. Richard wiste haastig hun sporen uit en gebaarde haar om voorop te lopen zodat hij zich dan tussen haar en de mannen zou bevinden. Ze aarzelde niet. De plooiën van haar jurk wapperden achter haar aan toen ze op zijn aanwijzing snel vooruit liep. Ze moesten zich tussen de weelderige, jonge, altijdgroene bomen van de Ven door werken, het smalle, donkere, groene en ommuurde pad sneed door het struikgewas en de takken heen. Ze konden niets om zich heen zien. Richard keek achter zich terwijl ze verder liepen, hoewel hij niet ver kon zien. Maar wat hij wel kon zien was in elk geval duidelijk. Zij liep snel, hij hoefde haar niet aan te sporen.

Na een tijdje begon het terrein te stijgen en werd het rotsachtiger, de bomen stonden hier wat verder uit elkaar en daar doorheen konden ze nu verder kijken. Het pad slingerde langs diep beschaduwde inhammen in het terrein en over met bladeren bezaaide ravijnen. Droge bladeren waaiden op. Dennebomen en sparren maakten plaats voor bomen van hardhout, voornamelijk witte berken. Boven hun hoofden zwaaiden takken en op de bosgrond dansten vlekjes zonlicht. De witte berkestammen met hun zwarte stippen gaven de indruk dat honderden ogen het tweetal gadesloegen. Op een paar schorre raven na was het een heel stil, vredig oord.

Onder aan een granieten muur langs het pad, gebaarde hij tegen haar en legde hij een vinger op zijn lippen om haar te laten weten dat ze voorzichtig moesten lopen, zonder geluid, anders zouden ze hun positie prijsgeven. Hij kon horen hoe de heuvels het gekras van een raaf weerkaatsten. Richard kende deze plek; de vorm van de rotsmuur kon een geluid mijlenver doen reiken. Hij wees naar de met mos bedekte ronde rotsen die overal op de vlakke bosgrond lagen. Hij liet haar zien dat hij wilde dat zij allebei op de rotsen zouden lopen om te voorkomen dat er takjes die onder het dek van bladeren schuilgingen, zouden knappen. Hij haalde wat bladeren weg om haar de takjes die daar verborgen lagen te laten zien, deed alsof hij ze brak en bracht toen zijn hand aan zijn oor. Zij knikte dat ze het begreep, lichtte haar rok met een hand op en stapte op de rotsen. Hij raakte haar arm aan om haar te doen omkijken en bootste uitglijden en vallen na om haar te laten weten dat ze voorzichtig moest zijn op het gladde mos. Ze glimlachte, knikte nogmaals en ging toen verder. Haar glimlach kwam onverwacht, het verwarmde hem en verzachtte zijn scherpe angst. Richard durfde al een klein beetje vertrouwen te hebben in hun ontsnapping en stapte van de ene bemoste rots op de andere.

Naarmate het pad geleidelijk steeg, stonden er minder bomen. De bodem was hier zo rotsig dat er nauwelijks bomen konden groeien.

Algauw zagen ze alleen nog maar bomen die in spleten groeiden, knoestig, verwrongen en klein, om geen houvast te geven aan de wind die hen uit hun armzalige ondergrond kon rukken.

Ze glipten stilletjes tussen de bomen uit en kwamen op de bergkam. Het pad was niet altijd duidelijk te zien en er waren veel valse sporen. Ze moest zich vaak naar hem omdraaien en hij gaf haar de goede richting aan door te wijzen, of door met zijn hoofd te knikken. Richard vroeg zich af hoe ze heette, maar zijn angst voor de vier mannen belette hem te spreken. Ook al was het pad steil en zwaar, hij hoefde zijn tempo niet om harentwil te vertragen. Zij was een goede klimmer, sterk en snel. Hij zag dat ze goede laarzen van zacht leer droeg: het soort laarzen dat gedragen wordt door iemand die gewend is te reizen.

Het was meer dan een uur geleden dat ze het bos achter zich hadden gelaten. Ze klommen gestaag omhoog, het zonlicht tegemoet. Ze gingen oostwaarts over de bergkam voor het pad verderop naar het westen zou terugbuigen. Als de mannen hen waren gevolgd, zouden ze tegen de zon in moeten kijken om hen te zien. Richard zorgde ervoor dat ze zo diep mogelijk voorovergebogen liepen en keek al klimmend vaak over zijn schouder, om te zien of er enig teken van de mannen te bespeuren was. Toen hij hen bij het Truntmeer had gezien hadden zij zich goed verscholen gehouden, maar hier was het zo open dat ze zich niet konden verbergen. Hij zag niets en begon zich beter te voelen. Ze werden niet gevolgd; de mannen waren nergens te zien en waren onderhand waarschijnlijk al mijlenver het Valkenierspad op. Hoe verder van de grens en hoe dichter bij de stad ze kwamen, des te beter voelde hij zich. Zijn plan was gelukt.

Toen hij zag dat ze niet werden gevolgd, wilde Richard even stoppen om wat te rusten, want zijn hand klopte, maar ze gaf geen teken dat ze rust nodig had. Ze ging verder alsof de mannen haar vlak op de hielen zaten. Richard herinnerde zich de uitdrukking op haar gezicht toen hij had gevraagd of ze gevaarlijk waren, en verwierp snel zijn plan om even te stoppen.

Naarmate de ochtend verstreek, werd het voor deze late tijd in het jaar nog een warme dag. De hemel was fel helderblauw, met slechts een paar witte, dunne wolkjes. Een van de wolken had de kronkelende vorm van een slang aangenomen, met zijn kop omlaag en staart omhoog. Omdat die vorm zo ongewoon was, herinnerde Richard zich dat hij diezelfde wolk eerder op de dag had gezien – of was het gisteren? Hij moest eraan denken het tegen Zedd te zeggen, de volgende keer dat hij hem zag. Zedd was een wolkenduider, en als Richard niet zou vertellen wat hij gezien had, zou hij hem een

uur lang de les lezen over de betekenis van wolken. Zedd was er waarschijnlijk op ditzelfde ogenblik naar aan het kijken, en zou zich er vast zorgen over maken of Richard er wel aandacht aan had geschonken.

Het pad voerde hen naar de zuidelijke helling van de kleine Stompe Berg, waar die een steile rotswand kruiste waaraan de berg zijn naam ontleende. Toen ze de rots halverwege overstaken, bood het pad een panoramisch uitzicht op het zuidelijke Venwoud, en links van hen, in wolken en mist, bijna verborgen achter de rotswand, op de hoge, woeste toppen van de grens. Richard zag bruine, stervende bomen zich aftekenen tegen het tapijt van groen. In de hoogte, dicht bij de grens, stonden een heleboel dode bomen. Dat kwam door de wingerd, wist hij nu.

Het tweetal kwam snel vooruit over het rotspad. Zij waren zo duidelijk in het open terrein, zonder een kans om zich te verschuilen, dat iedereen hen gemakkelijk kon zien, maar aan de andere kant van de rots zou het pad omlaag beginnen te lopen naar de bossen van Hartland en daarna de stad in. Zelfs als de mannen hun vergissing zouden beseffen en hen zouden volgen, hadden Richard en de vrouw al een veilige voorsprong.

Toen het pad de andere kant van de rotswand naderde, werd het van verraderlijk smal nu breed genoeg om met zijn tweeën naast elkaar te kunnen lopen. Richard liet zijn rechterhand geruststellend langs de rotswand glijden en hij keek over de rand naar de velden met rotsblokken enkele tientallen meters beneden hem. Hij draaide zich om en keek wat achter hem was. Nog steeds veilig.

Toen hij zich weer omdraaide, bleef zij midden in een stap staan, terwijl de plooiën van haar jurk rond haar benen zwaaiden.

Op het pad voor hen, dat een ogenblik eerder leeg was geweest, stonden twee mannen. Richard was groter dan de meeste mensen, maar deze mannen waren veel groter dan hij. Hun donkergroene mantels met kappen hulden hun gezichten in schaduw, maar konden hun zware gespierde omvang niet verloochenen. Richards gedachten gingen bliksemsnel, hij probeerde te bedenken hoe de mannen hen ingehaald konden hebben.

Richard en de vrouw draaiden zich snel om, klaar om weg te lopen. Van de rots boven hen vielen twee touwen naar beneden en de andere twee mannen lieten zich naar het pad omlaagzakken en kwamen met een flinke dreun op hun voeten terecht. Ze blokkeerden iedere uitweg. Ze waren even groot als de andere twee. In de gespen en leren riemen onder hun mantels glinsterde een arsenaal aan wapens in het zonlicht.

Richard draaide zich weer om naar de eerste twee. Ze schoven hun kappen rustig naar achteren. Beiden hadden dik blond haar en een dikke nek, hun gezichten waren ruig en knap.

‘Loop jij maar door, jongen, wij moeten dat meisje hebben.’ De stem van de man was diep, bijna vriendelijk. Niettemin was de dreiging scherp als een mes. Terwijl hij sprak trok hij zijn leren handschoenen uit, stopte die tussen zijn riem en nam niet de moeite Richard aan te kijken. Blijkbaar beschouwde hij Richard niet als een belemmering. Het leek erop dat hij de leiding had, want de andere drie deden er het zwijgen toe zolang hij aan het woord was.

Richard was nog nooit eerder in een dergelijke situatie geweest. Hij was er altijd in geslaagd moeilijkheden te vermijden. Hij stond zichzelf nooit toe om zijn humeur te verliezen en kon gewoonlijk met zijn gemakkelijke manier van doen een boze blik in een glimlach laten veranderen. Als praten niet hielp, was hij snel en sterk genoeg om een einde aan bedreigingen te maken voor iemand klappen kreeg, en als het nodig was, liep hij gewoon weg. Hij wist dat deze mannen niet geïnteresseerd waren in praten, en het was duidelijk dat ze niet bang voor hem waren. Hij wou dat hij nu weg kon lopen.

Richard keek even naar haar groene ogen en zag het gezicht van een trotse vrouw die hem om hulp vroeg.

Hij leunde verder naar voren en sprak zacht, maar vastberaden: ‘Ik laat je niet in de steek.’

Ze keek opgelucht.

Ze knikte even en liet haar hand licht op zijn onderarm rusten. ‘Blijf tussen hen in, laat ze niet allemaal tegelijk op me afkomen,’ fluisterde ze. ‘En zorg ervoor dat je me niet aanraakt als ze dichterbij komen.’ Haar hand klemde zich vaster om zijn arm en zij bleef hem in de ogen kijken, wachtend op een bevestiging dat hij haar aanwijzingen had begrepen. Hij kende haar redenen niet, maar gaf een instemmend knikje. ‘Mogen de goede geesten met ons zijn.’ Ze liet haar handen langs haar lichaam vallen, draaide zich naar de twee achter hen om, haar gezicht doodkalm, emotieloos.

‘Weg wezen, jongen.’ De stem van de leider klonk harder nu. Zijn fel blauwe ogen keken dreigend. Hij knarste met zijn tanden. ‘Dit is de laatste keer dat ik het zeg.’

Richard slikte moeizaam.

Hij probeerde zeker van zichzelf te klinken. ‘We zullen allebei passeren.’ Hij had het gevoel alsof zijn hart in zijn keel zat.

‘Vandaag niet,’ zei de leider beslist. Hij haalde een vervaarlijk ogend krom mes te voorschijn.

De man naast hem trok een kort zwaard uit de schede die op zijn

rug was gebonden. Met een wrede grijns trok hij het langs de binnenkant van zijn gespierde onderarm, het staal rood kleurend. Richard hoorde dat ook achter hem staal werd getrokken. Hij was verlamd van angst. Het ging allemaal veel te snel. Ze hadden geen kans. Geen schijn van kans.

Een ogenblik verroerde niemand zich. Het viertal slaakte de huilende oorlogskreten van mannen die bereid zijn in een gevecht op leven en dood te sterven. Richard deinsde terug. Ze vielen met angstaanjagende vaart aan. De man met het korte zwaard liet dit hoog in de lucht zwaaien en kwam op Richard af. Toen de man met het zwaard op hem afkwam, hoorde hij dat een van de mannen achter hem de vrouw greep.

En toen, vlak voor de man hem bereikte, was er een harde slag in de lucht, donder zonder geluid. Het dreunende geweld maakte dat ieder gewricht in zijn lichaam het uitgilde van de pijn. Stof stooft rondom hen op en verspreidde zich.

De man met het zwaard voelde de pijn ook, en een ogenblik werd zijn aandacht van Richard afgeleid en keek hij naar de vrouw. Toen hij zich naar voren stortte, liet Richard zich achteruit tegen de muur vallen en trof de man zo hard hij kon met beide benen vierkant tegen zijn borst. Daardoor werd hij finaal van het pad geslagen, de lucht in. De ogen van de man sperden zich van verbazing wijd open. Hij viel achterover naar de rotsen in de diepte, het zwaard hield hij nog met beide handen boven zijn hoofd.

Tot Richards verbazing zag hij een van de andere twee mannen achter hem ook naar beneden vallen, zijn borst opengereten en bebloed. Voor Richard erover kon nadenken, kwam de leider met het kromme mes voorbijstormen, op de vrouw af. Hij beukte zijn vrije hand in het midden tegen Richards borst. De klap maakte hem ademloos en smakte hem hard tegen de muur, waarbij zijn hoofd met een dreun tegen de rots kwam. Hij vocht om bij bewustzijn te blijven en zijn enige gedachte was dat hij de man moest beletten bij haar te komen.

Richard verzamelde alle kracht waarvan hij niet wist dat hij die in zich had, greep de leider bij zijn dikke pols en zwaaide hem rond. Het mes kwam in een boog naar hem toe. Het lemme flitste in het zonlicht. Er was een woeste honger in de blauwe ogen van de man. Richard was nog nooit van zijn leven zo bang geweest.

Op dat ogenblik wist hij dat hij oog in oog stond met de dood.

Ogenschoonlijk uit het niets botste de laatste man, met een kort zwaard bedekt met geronnen bloed, tegen de leider aan, stak zijn zwaard door de buik van de ander en perste alle lucht uit hem. De botsing kwam zo hard aan dat ze allebei over de rand van de rots

naar beneden vielen. Tot helemaal beneden aan toe stootte de laatste man een woedekreet uit die pas verstomde toen hij op de rotsblokken stortte.

Richard stond verbijsterd over de rand te staren. Onwillig draaide hij zich om naar de vrouw, bang om te kijken, doodsbang dat hij haar opengereten en levenloos zou aantreffen. In plaats daarvan zat ze op de grond, tegen de wand van de klip geleund, uitgeput maar onge-deerd. Haar gezicht had een afwezige uitdrukking. Het was allemaal voorbij, maar zo vlug gegaan dat hij niet kon begrijpen wat er gebeurd was of hoe. Richard en de vrouw waren alleen in de plotselinge stilte.

Hij liet zich naast haar neerzakken op steen die warm was van de zon. Hij had een geweldige hoofdpijn doordat zijn hoofd tegen de muur aan was gekomen. Richard zag dat zij in orde was, dus vroeg hij haar er niet naar. Hij voelde zich te overweldigd om te praten en merkte dat zij hetzelfde voelde. Ze zag dat er bloed op de rug van haar hand zat en veegde het aan de muur af, bij alle andere rode spetters die daar al zaten. Richard dacht dat hij moest overgeven.

Hij kon niet geloven dat ze nog in leven waren. Dat kon toch bijna niet mogelijk zijn. Wat was die donder zonder geluid geweest? En de pijn die hij voelde toen dat gebeurd was? Hij had iets dergelijks nooit eerder gevoeld. Hij huiverde toen hij het zich herinnerde. Wat het ook was, zij had er iets mee te maken gehad, en het had zijn leven gered. Er was iets onaards gebeurd, en hij wist eigenlijk niet zeker of hij wel wilde weten wat het was.

Zij leunde met haar hoofd achterover tegen de rots en draaide haar gezicht naar hem toe. 'Ik weet niet eens hoe je heet. Ik heb het je eerder willen vragen, maar ik was bang om te praten.' Ze wees vaag naar de steile helling. 'Ik was zo bang voor hen... ik wilde niet dat ze ons zouden vinden.'

Hij dacht dat ze misschien op het punt stond om te huilen en keek haar aan. Dat was niet zo, maar hij had het gevoel dat hij misschien zelf moest huilen. Hij knikte om te laten zien dat hij had begrepen wat ze over de mannen had gezegd.

'Ik heet Richard Cypher.'

Haar groene ogen namen de zijne op toen hij haar aankeek, haar waaide in haar gezicht.

Ze glimlachte. 'Ik denk niet dat er veel mensen zijn die me zo geholpen zouden hebben.' Hij vond haar stem even aantrekkelijk als de rest. Hij herkende er dezelfde intelligentie in die ook in haar ogen vonkte. Het benam hem bijna de adem. 'Je bent een heel bijzonder iemand, Richard Cypher.'

Met afgrijzen voelde Richard dat hij bloosde. Ze keek weg, veegde

de lokken haar uit haar gezicht en deed alsof ze zijn blos niet had gezien.

‘Ik ben...’ Het leek alsof ze iets ging zeggen maar ze bedacht zich. Ze draaide zich weer naar hem toe. ‘Ik ben Kahlan. Mijn achternaam is Amnell.’

Hij keek haar een ogenblik diep in de ogen. ‘Jij bent ook een heel bijzonder iemand, Kahlan Amnell. Niet veel mensen zouden hebben standgehouden zoals jij.’

Ze bloosde niet, maar glimlachte nog een keer. Het was een vreemd soort glimlach, een bijzondere glimlach, zonder tanden te laten zien, maar met samengeperste lippen, zoals je zou doen wanneer je iemand anders in vertrouwen nam. Haar ogen schitterden ervan. Het was een glimlach die ze wilde delen.

Richard reikte achter zich, voelde de pijnlijke bult op zijn achterhoofd en keek of er bloed aan zijn vingers zat. Er was niets te zien, hoewel hij dacht dat dat wel zo had moeten zijn. Hij keek weer naar haar en vroeg zich opnieuw af wat er gebeurd was, wat ze had gedaan, en hoe ze het gedaan had. Er was die donder zonder geluid geweest, en hij had een van de mannen van de rots af geslagen; een van de twee achter hem had de ander gedood in plaats van haar, en toen de leider en zichzelf gedood.

‘Welnu, Kahlan, mijn vriendin, kun je me vertellen hoe het komt dat wij nog leven en die vier mannen niet?’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Meen je dat?’

‘Meen ik wat?’

Ze aarzelde. “‘Vriendin.’”

Richard haalde zijn schouders op. ‘Natuurlijk. Je hebt net gezegd dat ik je heb bijgestaan. Dat is toch iets wat je als vriend doet, nietwaar?’ Hij glimlachte tegen haar.

Kahlan draaide zich om. ‘Ik weet het niet.’ Ze keek omlaag en frommelde aan de mouw van haar jurk. ‘Ik heb nog nooit eerder een vriend gehad. Behalve misschien mijn zus...’

Hij voelde de pijn in haar stem. ‘Dan heb je er nu een,’ zei hij zo opgewekt mogelijk. ‘Per slot van rekening hebben we net samen iets behoorlijk angstaanjagends meegemaakt. We hebben elkaar geholpen, en we hebben het overleefd.’

Ze knikte stil. Richard keek uit over de Ven, over de wouden die hem zo vertrouwd waren. Zonlicht maakte het groen van de bomen levendig, weelderig. Zijn ogen werden naar links getrokken, naar de bruine plekken, de dode en stervende bomen die tegen hun gezonde soortgenoten afstaken. Tot die ochtend, toen hij de wingerd vond en die hem prikte, had hij er geen idee van dat de wingerd al helemaal

bij de grens was en zich door de bossen verspreidde. Hij ging zelden omhoog naar de Ven, zo dicht bij de grens. Oudere mensen zouden er mijlenver vandaan blijven. Anderen gingen dichterbij, als ze langs het Valkenierspad reisden, of om te jagen, maar niemand waagde zich er te dicht bij. De grens betekende de dood. Men zei dat je, als je je in het grensgebied begaf, niet alleen stierf, maar ook je ziel verkocht. De grenswachters zorgden ervoor dat mensen wegbleven.

Hij wierp haar een zijdelingse blik toe. 'Hoe zit het met de rest? Dat we nog leven. Hoe is dat gebeurd?'

Kahlan keek hem niet aan. 'Ik denk dat de goede geesten ons hebben beschermd.'

Richard geloofde er geen woord van. Maar hoe graag hij de antwoorden ook wilde horen, het lag niet in zijn aard om iemand te dwingen iets tegen zijn zin te vertellen. Zijn vader had hem geleerd ieders recht op geheimen te eerbiedigen. Ze zou hem haar geheimen wel vertellen als het haar uitkwam, als ze dat zelf wilde, maar hij zou niet proberen haar te dwingen.

Iedereen had geheimen en hij had zonder twijfel de zijne. Door de moord op zijn vader en de gebeurtenissen van vandaag voelde hij dat die geheimen zich onaangenaam in zijn achterhoofd roerden.

'Kahlan,' zei hij, en hij probeerde zijn stem geruststellend te laten klinken, 'dat ik een vriend ben, betekent dat je me niets moet vertellen dat je niet wilt, en dat ik dan toch je vriend zal zijn.'

Ze keek hem niet aan, maar knikte instemmend.

Richard stond op. Zijn hoofd deed pijn, zijn hand deed pijn, en nu beseftte hij dat zijn borst pijn deed, daar waar de man hem had geraakt. Bovendien herinnerde hij zich dat hij honger had. Michael! Hij was het feestje van zijn broer helemaal vergeten. Hij keek naar de zon en wist dat hij laat zou zijn. Hij hoopte dat hij Michaels toespraak niet zou mislopen. Hij zou Kahlan meenemen, Michael over de mannen vertellen, en enige bescherming voor haar vragen.

Hij stak zijn hand uit om haar overeind te helpen. Ze keek er verbaasd naar. Hij bleef hem uitgestrekt houden. Ze keek naar hem omhoog en pakte zijn hand.

Richard glimlachte. 'Heeft een vriend je nog nooit eerder een hand gegeven?'

Ze wendde haar ogen af. 'Nee.'

Richard kon zien dat ze zich niet op haar gemak voelde, dus veranderde hij van onderwerp.

'Wanneer heb je voor het laatst iets te eten gehad?'

'Twee dagen geleden,' zei ze mat.

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Dan moet je nog meer honger heb-

ben dan ik. Ik zal je meenemen naar mijn broer.' Hij keek over de rand van de rotswand. 'We zullen hem over de lijken moeten vertellen. Hij zal wel weten wat hij moet doen.' Hij draaide zich weer naar haar toe. 'Kahlan, weet je wie die mannen waren?'

Haar groene ogen werden hard. 'Zij worden de quad genoemd. Het zijn, welnu, het zijn net moordenaars. Ze worden gestuurd om te doden...' Ze stakte even. 'Ze vermoorden mensen.' Haar gezicht kreeg weer de rustige uitdrukking die het had toen hij haar voor het eerst had gezien. 'Ik denk dat hoe minder mensen van mij af weten, des te veiliger ik misschien wel ben.'

Richard was verbijsterd; hij had nooit van zoiets gehoord. Hij liet zijn vingers door zijn haar glijden, en probeerde te denken. Duistere, schimmige gedachten begonnen weer te wervelen. Om de een of andere reden was hij doodsbang voor wat ze zou kunnen zeggen, maar hij moest het haar vragen.

Hij keek haar recht in de ogen, deze keer de waarheid verwachtend. 'Kahlan, waar is de quad vandaan gekomen?'

Zij keek hem een ogenblik vorsend aan. 'Ze moeten me uit het Middenland, en over de grens, zijn gevolgd.'

Richards huid werd koud en tintelingen golfden over zijn armen tot achter in zijn nek, waardoor de fijne haartjes recht overeind gingen staan. Diep in hem ontwaakte een woede en zijn geheimen staken de kop op.

Het kon niet anders of ze loog. Niemand kon de grens oversteken. Niemand.

Niemand kon het Middenland in of uit komen. Voor zijn geboorte was de grens al gesloten.

Het Middenland was een land van magie.